Dosarul nr. 2-310/26
2-26002602-12-2-12012026

HOTĂRÂRE
În numele Legii

20 mai 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău, sediul Centru
Instanța de judecată compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Tatiana Balan
Grefier Valeria Calmîc

examinând în ședință publică cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Vasile Hâncu împotriva Ministerului Justiției, Procuraturii Generale și Ministerului Finanțelor cu privire la aducerea scuzelor oficiale, repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și ale procuraturii și încasarea cheltuielilor de judecată,

constată:

La data de 09 ianuarie 2026, Vasile Hâncu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției, Procuraturii Generale și Ministerului Finanțelor cu privire la aducerea scuzelor oficiale, repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și ale procuraturii și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la data de 11 iulie 2024, prin ordonanța inspectorului superior Cristina Tăbăcaru, OUP al SUP al Hîncești, a fost recunoscut în calitate de bănuit în cauza penală nr. 2024200172 pe indicii calificativi ai infracțiunii prevăzuți de art. 27, 145 alin. (2) lit. i) și m) și 290 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

A menționat că, la data de 30 septembrie 2024, prin ordonanța procurorului raionului Hîncești, Dorin Moraru, a fost scos de sub urmărire penală, deoarece organul de urmărire penala al IP Hîncești nu a acumulat probe concludente și suficiente privind comiterea pretinsei infracțiuni de către el.

A afirmat că, în temeiul încheierii nr. 11-101/24 din 08 iulie 2024 a fost dispusă efectuarea percheziției, astfel, la data de 11 iulie 2024, a fost efectuată perchiziția la domiciliul mamei sale, în satul *****. Percheziția a fost efectuată la ora 06:00 dimineața, cu participarea mascaților înarmați, care au intrat direct în dormitor, deoarece lacătul de la intrare în locuință a fost lăsat deschis. În fața

porții, pe parcursul a 6 ore, au fost parcate mai multe mașini ale poliției. Astfel, la scurt timp, nu doar vecinii, dar și locuitorii satului Drăgușeni și ai comunei Bobeica au aflat despre percheziție și au fost pornite speculații precum că, consilierul local Vasile Hâncu a comis o infracțiune gravă și este un criminal.

A notat că, deși anterior, la data de 02 mai 2024, a auzit anumite speculații precum că, a pus o bombă pentru a-l omorî pe Lilian Musteață, nu a luat în serios aceste zvonuri.

A relevat că, la acel moment, zvonurile respective au fost considerate aberații spuse la beție de către Lilian Musteață.

A declarat că, la data de 11 iulie 2024, cu regret, s-a adeverit că, aceste zvonuri au avut un substrat factologic și împotriva lui și a familiei sale a fost instrumentat un dosar penal cu scopul de a-l intimida și de a se răfui pentru activitatea sa politică de opoziție din cadrul Consiliului local din comuna Bobeica.

A comunicat că, în cadrul percheziției din 11 iulie 2024, ora 06:00, a cerut să i se acorde un avocat din oficiu. Cererea nu a fost acceptată, deoarece anchetatorul a menționat că, nu are dreptul la avocat din oficiu, astfel, fiind nevoit să apeleze la un avocat.

A invocat că, doar la data de 16 iulie 2024, prin procesul-verbal de comunicare, a fost informat că, are dreptul la apărare. Astfel, consideră că, i-a fost încălcat dreptul la apărare din oficiu, conform Convenției Europene a Drepturilor Omului, art. 6 Dreptul la un proces echitabil, care stabilește că, orice acuzat are, mai ales, dreptul: a. să fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înțelege și în mod amănunțit, despre natura și cauza acuzației aduse împotriva sa; b. să dispună de timpul și de înlesnirile necesare pregătirii apărării sale; c. să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloacele necesare remunerării unui apărător, să poată fi asistat gratuit de un avocat din oficiu, atunci cînd interesele justiției o cer.

A specificat că, în cadrul percheziției din 11 iulie 2024 au fost ridicate bunuri, care nu au legătură cu pretinsa cauză penală: sârmă, mănuși, armătură, trube, bunuri care au fost ulterior restituite.

A notat că, acțiunile efectuate de organul de urmărire penală au avut la bază un denunț fals al cetățeanului Lilian Musteață, care în mod mincinos a indicat precum că, el, fiind în conflict cu acesta, de mai multe ori l-a amenințat cu răfuială fizică.

A menționat că, articolul din Codul penal, care a fost invocat de organul de urmărire penală și, anume, art. 145 alin. (2) lit. i) și m), prevede o infracțiune gravă, adică omorul săvârșit de două sau mai multe persoane, prin mijloace periculoase pentru viața sau sănătatea mai multor persoane. Totodată, art. 290 alin. (2) lit. b) din Codul penal prevede purtarea, păstrarea, procurarea, fabricarea, prepararea, modificarea construcției ori a marcajului sau comercializarea ilegală a

armelor sau a munițiilor interzise în circuitul civil ori supuse autorizării, a componentelor esențiale ale armei de foc, precum și sustragerea acestora.

A afirmat că, din cauza acțiunilor organului de urmărire penală, ilegal a fost recunoscut în calitate de bănuit, i-au fost aplicate măsuri preventive și au fost efectuate percheziții cu ridicare de bunuri.

A accentuat că, pretinsa răfuială politică, care a servit pretins temei de depunere a unei plângeri false, este o fantezie a primarului Lilian Musteață, care nu-și poate onora obligațiile de primar în mod transparent și consecvent și nu poate asigura o conlucrare normală cu toți consilierii locali din comuna Bobeica. Până la urmă, aceasta nu este problema lui sau a altor consilieri locali, care luptă pentru legalitate și transparență în activitatea primăriei, ci a primarului Lilian Musteață, care subversiv căuta să-i distrugă pe acei care au curajul să spună lucrurilor pe nume și să demonstreze abateri grave în activitatea primăriei.

A relatat că, dosarul penal pornit la plângerea lui Lilian Musteață este o probă a faptului că, acesta își folosește relațiile în organele de drept și la nivel raional pentru a intimida și inclusiv pentru a fabrica dosare contravenționale și penale împotriva lui și a familiei sale.

A evidențiat că, sunt 3 procese contravenționale împotriva sa, pornite la inițiativa lui Lilian Musteață, totodată, acesta a fabricat și un dosar penal, în strânsă colaborare cu poliția locală, care este obiectul prezentei cereri de chemare în judecată.

A invocat că, la data de 18 iulie 2024, în calitatea sa de consilier în cadrul Consiliului local al com. Bobeica, a făcut și o declarație publică de condamnare a tuturor acțiunilor de intimidare asupra sa.

A mai invocat că, procurorul care a condus sau a exercitat urmărirea penală și procurorul ierarhic superior nu au recunoscut eroarea comisă, nu i-au adus scuze oficiale în numele statului, nu l-au informat la data de 30 septembrie 2024, în limita termenului legal, cu privire la clasarea cauzei penale, ci urmare a depunerii de către el a unei cereri la data de 19 martie 2025, cu 6 luni întârziere, pe data de 01 aprilie 2025.

Solicită expedierea în scris a scuzelor oficiale de către procurorul, care a condus urmărirea penală în cauza nr. 2024200172 pentru el și familia sa și achitarea în beneficiul său a compensației pentru repararea prejudiciului moral în sumă de 23000 lei, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă 13 600 lei, a cheltuielilor poștale în sumă de 118 lei, a taxei de timbru în sumă de 200 de lei și a cheltuielilor bancare în sumă de 136 lei.

La data de 16 februarie 2026, Ministerul Finanțelor a depus referință, în care a indicat că, în speța dată nu există niciun act procedural definitiv și irevocabil a judecătorului de instrucție sau organului ierarhic superior, prin care s-ar fi stabilit ca fiind ilegale acțiunile organului de urmărire penală.

A menționat că, potrivit materialelor cauzei, cauza penală cu nr. 2024200172 a fost pornită la data de 01 mai 2024 în temeiul semnelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. i) și m) și art. 290 alin. (2) lit. b) din Codul penal. Ulterior, prin ordonanța organului de urmărire penală din 11 iunie 2024, Vasile Hâncu a fost recunoscut în calitate de bănuit, iar, prin ordonanța Procuraturii mun.Hîncești, la data de 30 septembrie 2024, a fost dispusă scoaterea de sub urmărirea penală a lui Vasile Hâncu din motivul expirării termenului legal de aflare în calitate de bănuit, determinată de lipsa probelor concludente și suficiente care să justifice punerea sub învinuire pentru infracțiunile prevăzute de art. 145 alin. (2) lit.i) și m) și art. 290 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

A susținut că, pentru angajarea răspunderii statului pentru prejudiciul cauzat prin erori judiciare este necesar actul de reabilitare, care și atestă admiterea erorii judiciare și prejudicierea neîntemeiată a persoanei.

Făcând trimitere la prevederile stabilite la art. 275 pct. 4)-9) și art. 285 alin.(1)-(2) din Codul de procedură penală, a afirmat că, reclamantul nu este în drept să pretindă repararea prejudiciului cauzat în temeiul Legii nr. 1545/1998, invocând ordonanța Procuraturii raionului Hîncești de scoatere a persoanei de sub urmărire penală din 30 septembrie 2024, or, aceasta în sensul art. 6 al Legii nr. 1545/1998 nu poate fi privită drept un temei de reabilitare a lui Vasile Hâncu, deoarece prin decizia respectivă, acesta s-a eliberat de fapta penală din motivul expirării termenului legal de aflare în calitate de bănuit, determinată de lipsa probelor concludente și suficiente care să justifice punerea sub învinuire, care în coroborare cu prevederile art. 285 alin. (2) nu constituie un act de reabilitare.

A relevat că, din materialele cauzei reiese că, reclamantul a fost scos de sub urmărire penală nu din motive de reabilitare, ci din motive procesuale, așa încât organul de urmărire penală poate relua urmărirea penală, în cazul apariției probelor noi, în limitele legale, prin urmare, reclamantul nu are dreptul la repararea prejudiciului în temeiul Legii nr. 1545/1998, or, pretențiile acestuia nu întrunesc condițiile legale pentru angajarea răspunderii statutului în sensul pretins.

Consideră că, procedeul dat se utilizează în situațiile în care există încălcări procedurale, termenele legale sunt depășite, procesul penal nu poate continua din motive tehnice sau nu se poate analiza fondul cauzei.

A notat că, încetarea procesului penal s-a dispus exclusiv pe considerente procedurale - expirarea termenului legal de aflare în calitate de bănuit, imposibilitatea continuării urmăririi penale în lipsa acumulării probelor necesare în termenul legal. În consecință, organul de urmărire penală a dispus încetarea urmăririi penale pe un temei procedural de nereabilitare.

A specificat că, în cazul în care instanța va considera că, pretențiile reclamantului se încadrează la prevederile Legii nr. 1545/1998, consideră că,

cuantumul prejudiciului moral solicitat de reclamant este excesiv și neproporțional în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

A declarat că, perioada aflării reclamantului sub urmărire penală a fost de aproximativ trei luni, termen care, din punct de vedere temporal, este unul relativ scurt, iar procedura penală a fost finalizată într-un interval rezonabil, fără a se constata tergiversări nejustificate imputabile autorităților statului.

A invocat că, în speță, reclamantul nu a probat existența unor suferințe morale grave, persistente sau ireversibile, iar simplul fapt al aflării sub urmărire penală pentru un termen limitat de până la trei luni nu este suficient pentru a fundamenta acordarea unei compensații morale în cuantumul solicitat.

A mai invocat că, prin prisma jurisprudenței CtEDO, organul de urmărire penală nu a admis ingerințe ilegale în drepturile lui Vasile Hâncu la libertate și la siguranță prevăzute de art. 5 CEDO, precum și art. 6 al Convenției, or, organul de urmărire penală în cadrul cauzei penale a realizat un mecanism investigator efectiv într-o societate democratică și, anume, de a investiga și preveni acțiuni criminale comise de către persoane fizice și juridice.

Cu referire la pretenția privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică, consideră că, solicitarea este neîntemeiată, în condițiile în care nu sunt întrunite toate condițiile de aplicabilitate a prevederilor Legii nr. 1545/1998, cît și ale art. 96 din Codul de procedură civilă, or, în astfel de împrejurări nu există nici un temei legal de a solicita încasarea acestui prejudiciu.

A menționat că, la materialele dosarului nu au fost anexate careva probe, cum ar fi contractul de prestare a serviciilor juridice și a listei detaliate a actelor/acțiunilor efectuate de avocat și timpul aferent acestora (cu tariful orar).

Solicită respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

La data de 09 martie 2026, reprezentantul Ministerului Justiției, Nicolae Nigai a depus referință, în care a indicat că, prin prisma Legii nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, persoana are dreptul să solicite despăgubire în situația cînd aceasta a fost recunoscută în calitate de învinuit, fiind condamnată, iar ulterior în privința sa a fost emisă sentință de achitare. Anume în astfel de situații se poate invoca că, persoana a fost trasă la răspundere penală. Or, conform art. 50 din Codul penal, se consideră răspundere penală condamnarea publică, în numele legii, a faptelor infracționale și a persoanelor care le-au săvârșit, condamnare ce poate fi precedată de măsurile de constrângere prevăzute de lege.

A menționat că, la caz, în privința reclamantului nici nu a fost emisă o sentință definitivă de condamnare, ordonanță de scoatere de sub urmărire penală sau încetare a urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare, nu a fost adoptată de către instanța judecătorească o hotărâre cu privire la anularea arestului contravențional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice, sau adoptată de către judecătorul de instrucție, în condițiile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, în privința

persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, o încheiere privind declararea nulității actelor sau acțiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigații.

A specificat că, pentru a fi în prezența unei acțiuni civile întemeiate nu este suficient de a fi întrunite doar prevederile art. 6 din Legea nr. 1545/1998, dar este necesară și întrunirea dispozițiilor prevăzute de art. 3 alin. (1) din Legea enunțată.

A relatat că, nu orice acțiune a organelor de drept și judecătorești atrage răspunderea statului, la caz - în lipsa unor constatări privind ilegalitatea măsurilor întreprinse de către organul de urmărire penală.

A notat că, normele legale stabilite la art. 6 și art. 3 din Legea nr. 1545/1998 sunt indisolubile, respectiv, nu pot fi aplicate separat.

A invocat că, reclamantul Vasile Hâncu nu poate invoca încălcarea drepturilor sale și nici solicita compensarea prejudiciului moral sau material în raport cu circumstanțele relatate, conform Legii nr. 1545/1998.

A mai invocat că, în cadrul cauzei penale nr. 2024200172, pornită în temeiul art. 24, 145 alin. (2) lit. b) din Codul penal, la data de 11 iulie 2024, reclamantul Vasile Hîncu a fost recunoscut în calitate de bănuit, iar prin ordonanța procurorului în Procuratura raionului Hîncești, Dorin Moraru din 30 septembrie 2024 a fost dispusă scoaterea de sub urmărire penală a lui Vasile Hâncu pe motivul expirării termenului de 3 luni de menținere a calității de bănuit. Deci, de la pornirea urmăririi penale până la clasarea cauzei penale, în termen de 2 luni și 19 zile, lui Vasile Hîncu nu i-au fost aplicate careva măsuri procesuale de constrângere, de îngrădire a drepturilor sale și nu i-au fost impuse careva interdicții pe toată perioada urmăririi penale.

A menționat că, toate măsurile dispuse au corespuns și oficialității procesului penal, or, potrivit art. 28 CPP, procurorul și organul de urmărire penală au obligația, în limitele competenței lor, de a porni urmărirea penală în cazul în care sunt sesizate, în modul prevăzut de codul de procedură penală, că s-a săvârșit o infracțiune și de a efectua acțiunile necesare în vederea constatării faptei penale și a persoanei vinovate.

Consideră că, în cursul procesului penal, drepturile lui Vasile Hîncu au fost respectate cu strictețe de către organul de urmărire penală, nefiind stabilit contrariul.

A menționat că, recunoașterea persoanei în calitate de bănuit și/sau învinuit este o măsură procesuală prevăzută de lege, necesară într-o societate democratică în vederea stabilirii adevărului, are un scop legitim de a asigura măsuri eficiente de luptă cu criminalitatea și acest scop este proporțional anumitor restricții care pot avea loc în cadrul desfășurării urmăririi penale.

Cu referire la pretenția privind încasarea în beneficiul reclamantului a prejudiciului material și moral, a notat că, este o solicitare nefondată. Or, în

condițiile în care acțiunea civilă nu întrunește toate condițiile de aplicabilitate a Legii nr.1545, nu există nici temei legal de a solicita încasarea prejudiciului material și moral.

Solicită respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

La data de 17 aprilie 2026, reprezentantul Procuraturii Generale, procuror Dorin Moraru a depus referință, în care a indicat că, din analiza materialelor cauzei penale nr. 2024200172 rezultă că, organul de urmărire penală nu a acționat dintr-un zel abuziv, ci s-a confruntat cu o stare de fapt de o gravitate excepțională.

A menționat că, potrivit ordonanței din 11 iulie 2024, la data de 01 mai 2024, în extravilanul satului Bobeica, raionul Hîncești, persoane necunoscute au montat pe un drum public o mină-cursă confecționată dintr-o grenadă RG-42 cu focos UZRGM, pregătită pentru producerea unei explozii.

A afirmat că, faptele au fost încadrate corect conform art. 27, art. 145 alin. (2) lit. i) și m) din Codul penal, tentativă de omor a mai multor persoane și art. 290 alin.(2) lit. b) din Codul penal. Iar, conform art. 2 CEDO și art. 19 alin. (1) CPP, statul are obligația pozitivă de a proteja viața persoanelor și de a desfășura o investigație eficientă atunci cînd aceasta este amenințată. Declanșarea investigațiilor a reprezentat onorarea acestei obligații, și nu un act de abuz.

A susținut că, prin ordonanța din 11 iulie 2024, reclamantul a fost recunoscut în calitate de bănuit, organul de urmărire penală dispunând de materiale care dictau verificarea implicării sale. Este esențial a nu se confunda standardul „bănuielii rezonabile", necesar la etapa inițială cu standardul „dincolo de orice dubiu rezonabil", necesar pentru condamnare.

A relevat că, alegațiile reclamantului precum că, procesul penal ar fi fost instrumentat cu scopul de a-l intimida pentru activitatea sa politică de opoziție sunt pur declarative și lipsite de substrat probatoriu.

A notat că, contrar dispozițiilor stabilite la art. 118 alin. (1) CPC, reclamantul nu a depus nicio probă admisibilă, care să confirme o „comandă politică" sau reaua-credință a ofițerilor de urmărire penală.

A declarat că, însuși faptul că, procurorul ierarhic a dispus la 30 septembrie 2024 scoaterea reclamantului de sub urmărire penală motivat prin lipsa probelor concludente, demonstrează eficiența și obiectivitatea sistemului organelor de drept. Aceasta este o manifestare a funcționării statului de drept.

A subliniat că, reclamantul a deținut statutul de bănuit exclusiv în intervalul 11 iulie 2024 - 30 septembrie 2024, adică o perioadă de exact 81 de zile. Iar potrivit art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 1545/1998, durata urmăririi penale constituie un criteriu obligatoriu la stabilirea compensației.

A invocat că, pe parcursul întregii perioade de urmărire penală, față de reclamant nu a fost aplicată absolut nicio măsură preventivă privativă sau restrictivă de libertate. Nu s-a dispus reținerea preventivă, nici arest preventiv, nici

arest la domiciliu. Iar, lipsa privării de libertate atrage inexistența unei ingerințe majore în dreptul prevăzut de art. 5 CEDO.

A mai invocat că, reclamantul pretinde suma de 23 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, operând exclusiv cu alegații declarative, fără a anexa vreo expertiză psihologică, acte medico-legale sau fișe medicale care să ateste traume clinice sau depresie. Deși prejudiciul moral se prezumă parțial, cuantumul acestuia necesită a fi justificat probatoriu conform art. 118 alin. (1) CPC. Simpla expunere la o procedură penală finalizată prompt prin clasare nu echivalează cu o daună morală de zeci de mii de lei în absența unor dovezi concrete.

În ceea ce privește pretenția cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică, a menționat că, deși art. 7 lit. e) din Legea nr. 1545/1998 prevede compensarea sumelor plătite pentru asistență juridică, art. 96 alin. (1) CPC obligă instanța să compenseze cheltuielile exclusiv în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

A susținut că, la dosar lipsește cu desăvârșire un raport detaliat de activitate, care să descifreze pe ore volumul de muncă prestat de apărători.

A afirmat că, reclamantul a fost recunoscut în calitate de bănuit la data de 11 iulie 2024, iar actele de casă atestă că, plata de 3 600 lei pentru cabinetul „Pavel Savițchi” (contractul nr. 039 din 12 iulie 2024) a fost efectuată post-factum, după consumarea actului procedural de bază.

A relevat că, ordinul de încasare a numerarului către avocatul Iulian Timotin a fost achitat în temeiul contractului nr. 74 din 12 iulie 2024 la numai o zi după emiterea ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuit (11.07.2024), moment în care actul procedural de bază era deja consumat. Decisiv este, însă, faptul că, după data de 11 iulie 2024, organul de urmărire penală nu a mai efectuat nicio acțiune procedurală în cadrul cauzei penale, nicio audiere, nicio confruntare, nicio expertiză, nicio măsură suplimentară.

A declarat că, reclamantul solicită despăgubiri și scuze, invocând suferințele soției, copilului minor și ale mamei pensionare, fără a deține mandat de reprezentare legală, fără a atrage aceste persoane în calitate de coreclamanți și fără ca membrii familiei să fi deținut vreo calitate procesuală în cauza penală. Formularea pretențiilor morale în numele altor persoane atrage respingerea acestor capete de cerere de plano, ca depuse de o persoană lipsită de calitate procesuală activă.

Solicită respingerea pretenției privind încasarea sumei de 23 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, ca vădit exagerată, neprobată și flagrant disproporționată. Reclamantul nu a suportat nicio măsură privativă de libertate, durata procesuală a fost infimă, dosarul nu conține nicio probă care să ateste suferințe psihice severe, iar reabilitarea formală și mecanismul scuzelor oficiale constituie per se o satisfacție echitabilă suficientă. Totodată, a solicitat respingerea integrală a

pretenției privind încasarea sumei de 13 600 lei, cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, ca nefiind necesare, redundante și nejustificate probatoriu, reclamantul a eșuat în a prezenta un raport detaliat și nu a justificat necesitatea angajării concomitente a mai multor avocați într-un dosar fără măsuri preventive, pe o durată de 81 de zile, precum și respingerea pretențiilor formulate pentru și în numele membrilor familiei reclamantului, din lipsa calității procesuale active. Vasile Hâncu nu deține dreptul legal de a valorifica pretenții morale sau de a solicita scuze oficiale în numele altor persoane, reparația prejudiciului moral fiind un drept strict personal.

În ședința de judecată reclamantul Vasile Hîncu a susținut acțiunea și a solicitat admiterea acesteia.

În ședința de judecată reprezentantul pârâtului Ministerul Justiției, Daniel Pantea a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată reprezentantul pârâtei Procuratura Generală, procurorul Dorin Moraru a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată.

Audiind participanții la proces, studiind materialele dosarului, instanța de judecată consideră acțiunea întemeiată și care urmează a fi admisă parțial din următoarele motive.

În conformitate cu art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

În conformitate cu art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Iar, în conformitate cu art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În conformitate cu art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

În ședința de judecată s-a stabilit că, la data de 01 mai 2024, de către organul de urmărire penală reprezentat de către ofițerul superior urmărire penală al SUP a

IP Hîncești, inspector superior Cristina Tăbăcaru a fost începută urmărirea penală pe cauza penală nr. 2024200172, conform semnelor componente de infracțiune prevăzute de art. 27, 145 alin. (2) lit. i) și m) din Codul penal și art. 290 alin. (2) lit.b) din Codul penal.

Prin ordonanța din 05 iulie 2024, procurorul în Procuratura raionului Hîncești, Veaceslav Sturzu a dispus efectuarea în cadrul cauzei penale nr. 2024200172 a percheziției la domiciliul lui Vasile Hâncu, amplasat în raionul*****, cu nr. cadastrale ***** și *****.*****, în vederea descoperirii obiectelor folosite la săvârșirea infracțiunii (f. d. 10).

Ulterior, prin încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 08 iulie 2024 a fost admis demersul procurorului și a fost autorizată efectuarea percheziției la domiciliul lui Vasile Hâncu, din *****, cu nr. cadastrale ***** și *****.*****, unde pot fi depistate și ridicate arme și muniții interzise în circuitul civil sau supuse autorizării (f. d. 150, 151).

Prin ordonanța ofițerului de urmărire penală al SUP a IP Hîncești, inspector superior, Cristina Tăbăcaru din 11 iulie 2024 Vasile Hâncu a fost recunoscut în calitate de bănuit în cauza penală nr. 2024200172, pe indicii calificativi ai infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (2) lit. i) și m) din Codul penal și art. 290 alin. (2) lit. b) din Codul penal (f. d. 11).

La data de 30 septembrie 2024, prin ordonanța procurorului delegat în Procuratura raionului Hîncești, Dorin Moraru, Vasile Hîncu a fost scos de sub urmărire penală din motivele expuse în partea descriptivă a ordonanței (f. d. 12,13).

Din ordonanța enunțată rezultă că, Vasile Hâncu a fost scos de sub urmărire penală pe motiv că, la data de 10 octombrie 2024, termenul menținerii în calitate de bănuit urmează să expire și până la moment în privința acestuia nu au fost acumulate probe concludente și suficiente de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 145 alin.(2) lit. i) și m) și art. 290 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

Înaintând prezenta cerere de chemare în judecată, Vasile Hâncu a solicitat expedierea în scris a scuzelor oficiale de către procurorul, care a condus urmărirea penală în cauza nr. 2024200172 pentru el și familia sa și încasarea din bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul său a sumei de 23 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, a cheltuielilor de asistență juridică suportate în cauza penală în sumă de 13 600 lei, a cheltuielilor poștale în sumă de 118 lei, a taxei de timbru în sumă de 200 de lei și a cheltuielilor bancare în sumă de 136 lei.

Instanța de judecată relevă că, actul legislativ de bază, care reglementează cazurile, modul şi condițiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile ilicite comise în procesele penale şi contravenționale de organele de urmărire penală, de procuratură și de instanțele judecătorești este Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 privind modul de

reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

Conform art. 2 din Legea enunțată, prin acțiuni ilicite se înțelege acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni).

Conform art. 3 din Legea citată supra, în conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma: a) reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunității; c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; d) supunerii ilegale la arest contravențional, reținerii contravenționale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenționale de către instanța de judecată; e) efectuării măsurilor speciale de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma blocării conturilor bancare. Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcție de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură și din instanțele judecătorești.

Conform art. 6 din Legea enunțată, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea și modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul: a) devenirii definitive și irevocabile a sentinței de achitare; b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare; c) adoptării de către instanța judecătorească a hotărârii cu privire la anularea arestului contravențional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice; d) adoptării, de către judecătorul de instrucție, în condițiile art. 313 alin. (5) din Codul de procedură penală, în privința persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind declararea nulității actelor sau acțiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigații.

De asemenea, potrivit art. 10 din Legea enunțată, dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea și în modul stabilite de prezenta lege apare în cazurile specificate la art. 6 din Lege.

Articolul 11 din Legea enunțată prevede că, mărimea compensației pentru repararea prejudiciului moral se stabilește de instanța de judecată în modul prevăzut de prezenta lege. Mărimea concretă a compensației se determină luându-se în considerare gravitatea infracțiunii de a cărei săvârșire a fost învinuită persoana respectivă; caracterul și gravitatea încălcărilor procesuale comise la urmărirea penală și la examinarea cauzei penale în instanța de judecată; rezonanța pe care a avut-o în societate informația despre învinuirea persoanei; durata urmăririi penale, precum şi durata examinării cauzei penale în instanța de judecată; natura dreptului personal lezat şi locul lui în sistemul de valori al persoanei; suferințele fizice, caracterul şi gradul suferințelor psihice; măsura în care compensația bănească poate atenua suferințele fizice și psihice cauzate; durata aflării nelegitime a persoanei în detenție. Instanța de judecată va determina mărimea compensației şi în baza criteriilor specificate la art.219 alin.(4) din Codul de procedură penală. În toate cazurile, instanța de judecată se va baza pe principiile compensării rezonabile şi echitabile a prejudiciului moral.

Potrivit art. 284 alin. (1) din Codul de procedură penală, scoaterea persoanei de sub urmărirea penală este actul de reabilitare și finalizare în privința persoanei a oricăror acțiuni de urmărire penală în legătură cu fapta anterior imputată.

Art. 524 din Codul de procedură penală stipulează că, persoanele cărora, în cursul procesului penal, prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală sau ale instanțelor judecătorești, li s-a cauzat un prejudiciu material sau moral au dreptul la despăgubire echitabilă în conformitate cu prevederile legislației cu privire la modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și ale instanțelor judecătorești.

În acord cu norma legală cuprinsă în art. 2007 alin. (1) lit. a) din Codul civil, prejudiciul cauzat persoanei prin acțiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăția persoanei responsabile, în următoarele cazuri: a) condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declarației scrise de a nu părăsi localitatea.

Conform art. 2036 alin. (1) - (3) din Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum și în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. Prejudiciul moral se repară indiferent de existența și întinderea prejudiciului patrimonial. Reparația prejudiciului moral se face și în lipsa vinovăției autorului, faptei ilicite în cazul în care prejudiciul este cauzat prin condamnare ilegală, atragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a arestului preventiv sau a declarației scrise de a nu părăsi localitatea, aplicarea

ilegală în calitate de sancțiune administrativă a arestului, muncii neremunerate în folosul comunității și în alte cazuri prevăzute de lege.

Conform art. 2037 din Codul civil, mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul și gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, și de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Caracterul și gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială și socială, precum și statutul social al persoanei vătămate. La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

În temeiul dispozițiilor legale citate, se instituie obligația generală a statului de a repara persoanelor fizice prejudiciul moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanțelor de judecată.

În acest sens, instanța reține că, prin prisma prevederilor art. 3 lit. a) și c), coroborate cu art. 6 lit. b) din Legea enunțată, Vasile Hâncu are dreptul la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile neîntemeiate ale autorităților statului în privința sa și, anume, a tragerii ilegale la răspundere penală. Acest drept a lui Vasile Hâncu s-a născut odată cu ordonanța de scoatere de sub urmărire penală. Or, menținerea nejustificată a reclamantului în calitatea procesuală de bănuit a constituit o ingerință gravă în drepturile sale fundamentale.

În aceste situații, statul este obligat să-i compenseze reclamantului Vasile Hâncu daunele morale, iar compensațiile trebuie să fie eficiente, echitabile și proporționale cu gravitatea prejudiciului suferit.

Succesiv, instanța reține că, chiar și în cazul cînd organul de urmărire penală a respectat cerințele formale la întreprinderea acțiunilor de urmărire penală, acest complex de acțiuni în cumul sunt apreciate ca fiind ilicite odată cu emiterea ordonanței de scoatere de sub urmărire penală.

În acest sens, instanța de judecată a reținut prevederile art. 2 din Legea nr.1545-XIII din 25 februarie 1998, din conținutul cărora se desprind două elemente esențiale care determină „acțiunile ilicite”: acțiuni sau inacțiuni ale organului ale organului de urmărire penală, care nu sunt ilegale și exclud vinovăția agenților statului, dar al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată; al doilea aspect, comiterea erorilor sau fapte de către agenții statului, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor

procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infracțiuni).

Prin urmare, instanța de judecată subliniază că, pentru a încadra acțiunile sau inacțiunile organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată în acțiuni ilegale nu este neapărat ca agenții statului să neglijeze legea la exercitarea atribuțiilor sale.

De altfel, instanța de judecată punctează faptul că, Legea nr.1545-XIII din 25 februarie 1998 nu instituie o condiție specială privind existența unui act judiciar separat, prin care să fie declarate ca fiind ilegale acțiunile organului de urmărire penală, ale procuraturii au ale instanței de judecată, or, însăși ordonanța de scoatere de sub urmărire, prin care a fost scos de sub urmărire penală reclamantul este o dovadă legală și suficientă, care denotă tragerea ilegală a persoanei la răspundere penală.

Instanța de judecată nu neagă faptul că, organul de urmărire penală este obligat, în virtutea legii, să efectueze o cercetare multilaterală a pretinselor fapte infracționale, să acumuleze probe care să demonstreze vinovăția sau nevinovăția persoanei, însă unul din scopurile procesului penal este ca nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală, conform art. 1 alin. (2) din Codul de procedură penală.

Instanța reține că, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire.

În temeiul Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit. Cuantumul despăgubirilor trebuie stabilit astfel, încît acesta să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor. Or, daunele morale sunt menite să furnizeze o compensație financiară pentru un prejudiciu moral cauzat prin judecarea în termen rezonabil a cauzei, prejudiciu care nu trebuie apreciat ca o îmbogățire fără justă cauză.

Din materialele dosarului că, la data de 11 iulie 2024, a fost efectuată percheziția la domiciliul lui Vasile Hâncu, din *****.

Totodată, cu referire la gravitatea infracțiunii de comiterea căreia a fost bănuit Vasile Hâncu, instanța de judecată notează că, infracțiunea incriminată acestuia face parte din categoria infracțiunilor deosebit de grave, în acord cu prevederile art. 16 alin. (3) din Codul penal, pentru care legea penală prevede pedeapsa cu închisoare de până la 20 ani.

Se mai reține că, reclamantul a avut calitatea de bănuit de la 11 iulie 2024 până la 30 septembrie 2024.

Astfel, având în vedere principiile compensării echitabile şi rezonabile a prejudiciului moral, suferințele morale, starea de stres şi frustrare cauzate lui Vasile Hâncu, instanța de judecată conchide că, suma de 15 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organului care desfășoară activitatea specială de investigații și ale procuraturii, constituie un cuantum ce ar compensa suferințele avute și poate fi interpretată drept o satisfacție echitabilă pentru reclamant, totodată fiind corelativă şi comparabilă cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dar și cea națională în spețe similare.

Prin urmare, pretenția în partea ce excedă suma încasată cu titlul de prejudiciu moral urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, or, aceasta este una excesivă și nejustificată.

Cu referire la pretenția reclamantului cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică, instanța de judecată remarcă următoarele.

Conform art. 7 lit. e) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, în cazurile menționate la art.3 alin. (1), persoanei fizice sau juridice i se compensează sau i se restituie: sumele plătite de ea pentru asistența juridică.

În conformitate cu art. 96 alin. (1) și (1^1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Cheltuielile menționate la alin. (1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat

Totodată, practica Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la cheltuielile de asistență juridică relevă că, cheltuielile pentru asistența juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate şi rezonabile ca mărime.

Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, se evidențiază necesitatea prezentării de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor a următoarelor documente: a) dovada achitării onorariilor avocaților (copii de pe dispozițiile de plată prin virament sau bonurile de plată); b) lista detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat şi a timpului aferent acestora (cu tariful și orarul).

Pentru determinarea cuantumului compensației acordate, instanța de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va mai ține cont de: a) complexitatea cauzei; noutatea şi dificultatea întrebărilor juridice ridicate de speță; b) aportul avocatului la soluționarea cauzei; c) timpul şi munca depusă de avocat; d) aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistența (cunoștințe tehnice speciale, cunoașterea profundă a unor reglementări de profil, cunoașterea limbilor străine, a altor procedee de comunicare cu clienți specifici etc.); e) faptul în ce măsură

munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare; f) rezultatul obținut; g) restricțiile de timp impuse de client şi de circumstanțele cauzei; h) natura şi durata relației dintre avocat şi client; i) experiența, reputația și abilitatea avocatului; j) justificarea şi ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză; k) suma despăgubirilor pretinse/obținute în cauză; l) alți factori, la discreția instanței.

Conform punctelor 15-17 din Recomandarea privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată prin decizia nr. 2 a Consiliului Uniunii avocaților din Republica Moldova din 30 martie 2012, pornind de la practica CEDO, cheltuielile de asistență juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime.

Mai mult, prevederile Recomandării citate rețin că, se compensează de către instanțele de judecată cheltuielile de asistență juridică necesare și rezonabile care urmează a fi calculate și apreciate reieșind din volumul lucrului efectuat și importanța documentelor întocmite.

Reclamantul Vasile Hâncu a anexat la materialele cauzei copiile ordinelor de încasarea a numerarului nr. 17658713 și nr. 17656955 din 12 iulie 2024, ce atestă suportarea cheltuielilor de asistență în cauza penală în sumă de 13 600 lei (f. d. 19, 20).

Instanța de judecată notează că, reclamantul în scopul probării caracterului real, necesar și rezonabil al cheltuielilor de asistență juridică suportate în cadrul urmăririi penale, urma să prezinte instanței lista detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocați şi a timpului aferent acestora (cu tariful şi orarul), precum și înscrisurile confirmative.

Se reține că, la aprecierea costurilor și cheltuielilor judiciare, instanța urmează să se conformeze celor două principii de bază și, anume, costurile și cheltuielile urmează a fi în modul corespunzător probate, de obicei prin documente de plată sau prin prezentarea descifrării pe ore a lucrului avocatului și tarife aplicabile; cheltuielile trebuie să fie rezonabile ca cuantum (în special în materia de tarife percepute pentru onorariile avocaților) și necesare pentru proceduri în speță (nu se compensează sub nici o formă lucrul avocatului care nu are tangență directă la proces).

Instanța de judecată a fost în imposibilitate să aprecieze în ce măsură cheltuielile de asistență juridică au fost necesare şi rezonabile ca mărime în raport cu volumul de muncă efectuat și importanța documentelor întocmite de către avocați.

În lumina celor expuse, instanța de judecată consideră necesar de a admite parțial pretenția reclamantului cu privire la repararea prejudiciului material, compus din cheltuielile de asistență juridică suportate în cadrul dosarului penal, cu

încasarea din bugetul de stat, gestionat de către Ministerul Finanțelor, prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Vasile Hâncu a sumei de 5 000 de lei, cu titlu de prejudiciu material, compus din cheltuielile de asistență juridică suportate în cadrul dosarului penal.

Conform art. 12 alin. (1) și (2) lit. a) din Legea privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, procurorul care a condus sau a exercitat urmărirea penală ori procurorul ierarhic superior aduce scuze oficiale în numele statului persoanei care a fost supusă neîntemeiat urmăririi penale. Scuzele oficiale ale procurorului se aduc în cazul scoaterii integrale a persoanei de sub urmărire penale.

Din prevederile legale enunțate rezultă că, procurorul care a condus sau a exercitat urmărirea penală ori procurorul ierarhic superior aduce scuze oficiale în numele statului persoanei care a fost supusă neîntemeiat urmăririi penale.

Prin urmare, instanța de judecată consideră necesar de a admite parțial pretenția reclamantului şi de a obliga Procuratura Generală, prin intermediul procurorului care a condus urmărirea penală, să prezinte scuze oficiale în numele statului, în formă scrisă, lui Vasile Hâncu.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

Din materialele dosarului rezultă că, la depunerea cererii de chemare în judecată, reclamantul a achitat taxa de timbru în sumă de 200 de lei și a suportat cheltuieli pentru serviciile poștale în sumă de 118 lei (f. d. 15-17, 62).

Prin urmare, instanța de judecată consideră necesar de a încasa din bugetul de stat, gestionat de către Ministerul Finanțelor, prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Vasile Hâncu cheltuielile pentru serviciile poștale în sumă de 118 lei și taxa de timbru în sumă de 200 de lei.

În concluzie, conform celor expuse, instanța de judecată va admite parțial acțiunea depusă de către Vasile Hâncu împotriva Ministerului Justiției, Procuraturii Generale și Ministerului Finanțelor cu privire la aducerea scuzelor oficiale, repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și ale procuraturii și încasarea cheltuielilor de judecată.

În conformitate cu art. 94, 236, 238-241 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată

hotărăște:

Se admite parțial acțiunea depusă de către Vasile Hâncu împotriva Ministerului Justiției, Procuraturii Generale și Ministerului Finanțelor cu privire la aducerea scuzelor oficiale, repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și ale procuraturii și încasarea cheltuielilor de judecată.

Se încasează din bugetul de stat, gestionat de către Ministerul Finanțelor, prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Vasile Hâncu (IDNP *****) suma de 15 000 (cincisprezece mii) de lei, cu titlu de prejudiciu moral și suma de 5 000 (cinci mii) de lei, cu titlu de prejudiciu material, compus din cheltuielile de asistență juridică suportate în cadrul dosarului penal.

Se obligă Procuratura Generală, prin intermediul procurorului care a condus urmărirea penală, să prezinte scuze oficiale în numele statului, în formă scrisă, lui Vasile Hâncu.

Se încasează din bugetul de stat, gestionat de către Ministerul Finanțelor, prin intermediul Ministerului Justiției în beneficiul lui Vasile Hâncu (IDNP *****) cheltuielile pentru serviciile poștale în sumă de 118 (o sută optsprezece) lei și taxa de timbru în sumă de 200 (două sute) de lei.

În rest acțiunea se respinge ca neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de apel în Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Președintele ședinței,
judecătorul Tatiana Balan